

Sygn. akt III KK 463/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie z wniosku K.M.

o odszkodowanie za niesłuszne zatrzymanie oraz tymczasowe aresztowanie
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2018 r.

wniosku K.M. o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i
doręczenie uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2018 r.,
sygn. akt III KK 463/17,

oddalającego kasację jako oczywiście bezzasadną

p o s t a n o w i ł:

odmówić przywrócenia terminu do złożenia wniosku o
sporządzenie i doręczenie uzasadnienia postanowienia Sądu
Najwyższego z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. akt III KK 463/17.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. akt III KK 463/17 w sprawie z wniosku K.M. o odszkodowanie za niesłuszne zatrzymanie oraz tymczasowe aresztowanie, Sąd Najwyższy na posiedzeniu oddalił kasację pełnomocnika wnioskodawcy jako oczywiście bezzasadną. Odpisy tego orzeczenia zostały doręczone wnioskodawcy i jego pełnomocnikowi odpowiednio w dniach 14 lutego 2018 r. i 13 lutego 2018 r.

Pismem z dnia 13 kwietnia 2018 r. K.M. wniósł o „wydanie uzasadnienia na piśmie do postanowienia z dnia 7.02.2018 r.” i jednocześnie wskazał, że ze względu na to, iż „strona nie może ponosić ujemnych skutków prawnych za zaniedbania obrońcy z urzędu” wnosi o przywrócenie terminu do złożenia wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z poglądem utrwalonym w judykaturze (postanowienie SN z dnia 10 lutego 2017 r., IV Kz 1/17, LEX nr 2204963), na stronie wnoszącej o przywrócenie terminu zawitego ciąży nie tylko obowiązek wskazania wszystkich okoliczności, które uniemożliwiły jej dokonanie czynności procesowej w przewidzianym terminie, ale także uprawdopodobnienie, że nastąpiło to z przyczyn od strony niezależnych, tj. przekonujące uzasadnienie zaistniałego uchybienia i wskazania podstaw swoich twierdzeń (art. 126 § 1 *in principio* k.p.k.).

Tak określonej powinności wnioskodawca nie sprostał nawet w minimalnym zakresie. Odwołanie się do ogólnikowej - i nie do końca adekwatnej w realiach przedmiotowej sprawy (wnioskodawca korzystał wszak z pomocy pełnomocnika) - formuły, iż „strona nie może ponosić ujemnych skutków prawnych za zaniechania obrońcy z urzędu”, nie może być uznane za spełniające wymóg wskazania przez stronę wszystkich okoliczności, które uniemożliwiły jej dokonanie czynności procesowej w przewidzianym terminie oraz uprawdopodobnienie, że nastąpiło to z przyczyn od strony niezależnych. Wskazane stwierdzenie wnioskodawcy jest bowiem jedynie abstrakcyjną tezą, której zastosowanie w realiach tej sprawy K.M. zobowiązany był w sposób należyty wykazać. Tak się jednak w realiach niniejszego postępowania nie stało.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

kc